

Ст. С. Султановъ

Среща

Бѣше 1867 година. Година на работа и подготовка за великъ подвигъ.

Името на Хаджи Димитра се споменаваше навсѣде съ гордостъ и надежда. Отсамъ Дунава за него приказваха чудновати нѣща и легенди. Храбъръ и безстрашенъ българинъ, отъ нищо не му мигало окоето. Такъвъ билъ като байрактаръ въ четата на Панайотъ Хитовъ, такъвъ билъ и като войвода. А пъкъ ако щете, такъвъ си билъ и като дете и младежъ. А оттаткъ Дунава нашитъ хъшове виждаха въ Хаджи Димитра нѣщо не-обикновено, което самъ Богъ е вложилъ въ жилитъ на тоя юначенъ българинъ. Погледнете го, когато върви, когато разговаря, и вие ще кажете: не е като другитъ. А случи ли се да го погледнете въ очитъ, вие изтръпвате. Презъ руситъ му и гжсти вежди свѣти запаленъ погледъ, който ви пронизва и ви кара да наведете очи. Когато се движеше между хъшоветъ въ Букурещъ или другаде, българитъ се подбутваха и си шепнѣха: „Виждъ го! Виждъ го! Хаджи Димитъръ!“... А влезнѣше ли въ кръчма, всички ставаха на крака и го канѣха да седне между тѣхъ.

Презъ това време Хаджи Димитъръ не се спираше на едно мѣсто. Той шеташе отъ градъ въ градъ изъ Ромъния и обикаляше по-заможнитъ българи. Какво имъ шепнѣше, какво събираше отъ тѣхъ, само той си знаеше. Никой нѣмаше смѣлость да пита и разпитва. Войводата